

Міністерство освіти і науки України
Волинської облдержадміністрації

Професійно-технічне училище № 5
м. Ковеля

Робітничі професії у віршах

Збірку підготувала:
майстер виробничого навчання ПТУ – 5 м. Ковеля
Решетовська Любов Миколаївна

м. Ковель 2009р.

Професійно-технічна освіта нашої держави у сучасних соціально-економічних умовах здійснює творчий пошук нових концептуальних підходів до оновлення змісту навчання, інноваційних моделей освітньо-виховної діяльності.

Як зробити так, щоб діти з більшим задоволенням і цікавістю йшли до училища. Що зробити, щоб вивчення предметів загальноосвітнього і професійного циклу стало жвавішим, ненав'язливим, невимушеним.

При створенні збірки ставилось завдання пропаганди не тільки поетичного надбання українського народу а й популяризації робітничих професій серед молоді, в тому числі серед потенційних абітурієнтів училищ.

РОЗГЛЯНУТО

на засіданні методичних комісій
будівельних та гуманітарних дисциплін

від 22.01 протокол № 5

 Ющик М. С.

 Юрчук Н.П.

РЕШЕТОВСЬКА ЛЮБОВ МИКОЛАЇВНА

У кожному освітньому закладі є люди , здатні до професійного та особистісного зростання, вільні від догм і стереотипів . Саме вони допомагають своїм вихованцям подолати відчуження від навчання , завдяки цим педагогам учні йдуть на уроки із задоволенням та бажанням пізнавати щось нове, відкриті для спілкування й самовдосконалення. Ці щирі люди роблять навчання й виховання не тільки ефективнішим, а й отримують задоволення від своєї праці.

Українська поезія

Про майстра

Де твої круги одвічні, призабуті нині?
Гончарику-глинчарику, ідоле у глині!

Вилітали з глини птиці,
Грілися на комині,
В кожної твоєї очиці
У далекім спомині.

Вилітали сиві коні,
Крилися світанням,
І ставала біла глина
Весняним іржанням;

І співала душа твоя
В глечики й горняті
Дивним тенором високим
На весільнім святі.

Ще ходили як сталеві,
На мужицькім жниві
Українські жовті леви
В золотій поливі.

Де ж твої круги одвічні, призабуті нині?
Гончарику-глинчарику, ідоле у глині!

А твої дзбанки червоні
У музеї висяться,
Як живі, зітхають коні,
Птиці прагнуть місяця;

Обклювали небо синє,
Сіли в терені,
Обтрусили всі росини
На рай-дереві...

В кузні

От і розходяться сутінки чорні,
Молот вистукує ближче, дзвінкіш,
Світиться в горні, жевріє в горні
Біло-сліпучий гарячий леміш.

От і снується спокійна розмова,
Скручені круто, димлять цигарки,
Пада з ковадла десята підкова,
Гублячи синьо-прозорі зірки.

Дихають жаром важкі лопати,
Світлом багровим одсвічує плуг.
Є що косити і є що копати,
Є що орати – поле навкруг!

Із емтеесу підкотить тритонка
- Здрастуй, шофере!
- Здрастуй, коваль! –
Дзенькає молот високо і тонко,
Можна – підкову, а можна й деталь.

В ранки погожі і в сутінки пізні
З димної кузні клекіт гуля,
Може скувати мости залізні
Жилава, дужа рука коваля.

Щоб по мостах наша молодість зорна
Йшла до плугів у світанковий час,
Сяючи світлом з кузнечного горна,
З того, що в кузні артільний у нас!

Гудками довгими заводи
охриплі крики шлють у синь,
під вітром муляр мур виводить
там, де руїни чорна тінь.

В полях жита шумлять без краю,
як моря мрійного прибій,
і вчений атом розбиває
в лабораторії ясній.

Звучить мелодія залізна,
чи день іде, чи ночі мла.
Це все для того, щоб вітчизна
під сонцем радісно цвіла.

Слава людині

Слався, людино, коли по землі
Йдеш ти як ратай, сіяч, будівничий.
Слався, коли і крізь муки й жалі
Праця тебе ogrіває і кличе.

Слався, коли з-під крила самоти
Вітру і сонцю назустріч виходиш,
З друзями разом майструєш мости,
Разом з братами над світом їх зводиш.

Слався, коли в понадхмарні краї
Мужньо човном блискавичним сягаєш,
Слався, коли у великій сім'ї
Пісню свою по новому співаєш.

Слався, людино, що оком ясным
Завтрашнє бачиш, як щастя видиме,
Вір мені, брате; і в грудні твоїм
Серце твоє первомаєм цвістиме.

Маляр

Я маляр –
Стелю побілю у білий колір
сніговий,
Стіну в оранжевий я розфарбую
І квіти-маки розстелю –
На радість дітям в дитсадку!
Я маляр –
Теплий колір дам
Стареньким людям у квартирі.
Добра, затишку я зроблю
І вище поверхом піду.
Я маляр –
Молодь тут живе
Веселим сміхом пустотливим,
Своїми фарбами ясними
Я радість їм даю в квартирі.

Муляр

Цеглинка на цеглинку
Й отримуєм будинки.
Фундамент з буту звозжу я.
Цементним розчином мурую,
І блоки вмію класти я
На всі роки і на віка.

Штукатур

Я вмію штукатурити стіни і стелю,
Ззовні будинку теж дам я лад,
Резервуари, басейни, колони
Красиво штукатурю я всякий раз.
Розчин приготую, нанесу на поверхню,
Затру, виробляючи різні дива,
Мраморну крихту, пігмент кольоровий
Змішаю й отримаю чудеса!
Я штукатур, я горджусь, що я вмію
Своїми руками творити добро.
Від покоління людей я маю подяку
За руки свої, що не бояться роботи.

Я у будівельники пішов
Я у будівельники пішов
Із мрією будувати, будувати...
Мости, будинки, космодром
І радість людям дарувати.
Безмежна даль у майбуття
Своїми вчинками, руками
Творити буду я життя
Прекрасне, як сама земля.

Тесля

Тесали колоди, тесали крокви,
колиску й труну тесали,
тесали свої сучкуваті роки,
аж часом під серцем ссало.
І руки свої не ховали на людях –
побиті, потріскані, в шрамах...
Вони не підвладні ні часу, ні суддям,
допоки будують храми
для нас, для синів, і, звичайно ж,
для внуків,
до сонця щоб радісні вікна!
Невже може щось замінити руки,
що стружкою пахнуть одвіку?
І боляче якось коли згадаю.
що стружка колись обірветься.
- Дядьку Іване! – луна піде гаєм.
- Я тут! – з берегів обізветься...

Комбайнери

Чи небо висухло, чи не звідтіль
вітри? –
за цілий місяць жодної краплини.
Вже так засмагли наші руки й спини,
що схожі до соснової кори.

І то є добре, що не говори,
зберемо збіжжя з поля до зернини.
А там, дивись, під клекіт
журавлиний
займуться жовтим полум'ям бори,
і завітає осінь коровайна.
І ми свої запилені комбайни
поставимо уряд, мов на парад.

А поки що робота – не забава.
І, позабувши про медалі й славу,
ми трудимося без неділь і свят.

Збудуймо дім. Себе збудуймо в нім.
З дерев і квітів будуть його стіни.
І на карнизі ніжно-голубім
Заграє сонце кетягом калини.

Чар-зіллям заклечаємо поріг.
Казок накликаємо, які ще є на світі:
Нехай приходять на дитячий сміх,
Заходять в очі, широко відкриті.

Настане день і другий день за ним...
Роки минуть, століття незворотні.
Все зміниться – залишиться наш дім.
Будуймо дім. Не пізно ще сьогодні...

Про сталеварів

Кохають героїв дівчата,
І ніколи їм помічать,
Що біля мартенів багато
Закоханих хлопців стоять!
Коли від печі вогняної
Ударить пекучий метал,
З героєм гарячих двобоїв
Зрівняється сталевар!

Треба, треба,
Щоб всі не забували:
Сталь в роботі – перша всім деталь.
Танкер – наша сталь,
Трактор – наша сталь,
Провід – наша сталь,
Місто – наша сталь,
Поїзди із далі і мости – із сталі,
Пера у поетів – це все наша сталь!

І правильно майстер з Уралу
Колись музиканту сказав,
Що мало про них сталеварів,
Хороших пісень написав.
Хай труд сталеварів іскриться,
Сіяє вогнем для людей.
Прийми в подарунок цю пісню,
Господар залізних печей!

Художники

Поки пливли по Уралу,
Він малював казаха,
Він висікав казаха
З червоно-плямистої яшми,
Бо так зажадало сонце,
Що плавало зліва по борту.
Сонце – воно художник,
Пензлем, різцем проміння
Творить портрет казаха,
Сильний портрет людини,
Звужує очі в зіницях,
Скручує шкіру камчею
На лобі, щоках, підборідді,
На губи густезний кобальт,
Сизо-чорнявий кобальт,
Бо ж нащо йому, старому
Рожеві юнацькі губи.
Художник – мистець правдивий,
Василь Касіян, земляк мій,
Змагатись не став із сонцем,
Співавтором сонця не став він,
Співавтором сонця самого,
Що поруч на дошці сиділо,
На зчовганій палубі судна,

Гаряче, мале, біснувате,
Сонце із хвилі Уралу.
Воно посміхалося любо.
Давало щомить припалити
Цигарку, яку художник
Ніколи іще не палив.

Він рису за рисою вдячно
На білий планшет переносив
Так обережно і тонко,

Аби не згубити й краплини
Від того, що він переносив
З сучасника нашого в вічність.

А сивий казах-натура,
Мальований ще Шевченком,
Мальований у дитинстві
Зацькованим жебрачком,
Сидів, як господар мудрий

Найбільшого в світі краю.
Дивився у прищур ока
На ним намальований простір:
Чи все на отій картині,
Чи все він зробив як треба
У довгім, тяжкім натхненні,
Бо швидко її доведеться
У спадок онукам лишати.

Кравчиха

Я сукенку вишивала
Ляльці білокосій,
Черевички підбивала –
Не ходити ж босій.

Перед святом з рукавиці
Зшила кожушинку.
Пишна лялька у світлиці
Схожа на картинку.

А дідусь, як до криниці
Вирушає вранці,
Все шукає рукавицю,
Ту, яка на ляльці.

Дідусеві, бачу, зимно.
Що ж мені робити?..
Рукавицю з кожушини
Почала я шити.

Доки шила рукавицю –
Вже настало літо.
У саду співають птиці,
Розцвітають квіти.

І дідусь промовив тихо,
Любо, не обидно:
- З тебе виросте кравчиха,
По роботі видно.

Старий тесля

Все зробив чоловік так, як треба було,
так, як слід.

Залишив по собі на камінні,
на дереві слід.

А коли умирав – зажурився,
заплакав тесляр:

- Хату Ганні не встиг...
а у неї ж маленький школяр... -

Він звернувся до смерті:

- На тиждень мій строк відклади.

Встав, кулешик зварив,
пообідав, напився води.

Він під небо підняв
пари міцно пов'язаних крокв,

Рівно лати прибив, не поверх,
а в пази під шнурок.

Дранки смужку поклав,
і вона забіліла, як сніг.

І тепер, як маленький,
уже зупинитись не міг.

Він униз на санчатах
в хуртечу січневу летів

Але вітер чомусь у обличчя
не сік, не свистів,
Тільки подих забило отак,
як малому з гори...

дід лежав на траві.
Шепотіли над ним явори.

Різьбарі

В високій залі промину малюнки
І пильної уваги не зверну
На куби тіл, на штучні візерунки
І на залиту фарбами стіну.

Перегоріли надуми колишні,
І лінія не радує мене,
Коли не сяє крізь кольори пишні
Людське обличчя, мудре й ясне.

Я зупинивсь і мовчки придивлявся –
В душі незнана сходила зоря, -
Мені назустріч тихо позначався
Самотній твір якогось різьбаря.

Не мармур і не хороблива глина,
Не бронзи стародавньої туга, -
Отам в кутку схилилась мовчки спина
І підігнулась, мов жива, нога.

Похмурі зморшки не ховали втоми,
І випинались м'язи крізь рукав,
І я побачив зразу – нерухомий
І дерев'яний бондар працював.

Його синів уже скликали рудні,
І в далині темнів залізний куб, -
Він був такий природний, незабутній,
Як степ і сонце, і зелений дуб.

Ви ожили, дерева і рослини,
Братів давніших пізнаю на мить.
Забуту думку будять верховини,
І пісня вітру десь летить, шумить.

І все живе в уяві поєдналось:
Земля, ліси, і бондар, і різьбар,
І вічна праця все, що здобувалось,
Людині знову віддає у дар.

Отак колись і наші всі змагання
Перетворивши, кращі різьбарі
Схвилюють тих, що на шляху шукання
Вбачають світ великої зорі!

Коваль

Мороз в підкови ріки гнув,
Земля лежала в бурці білій,
А вже почав нову весну
Коваль із нашої артілі.

Мороз кував, коваль кував,
Спішили – хто кого поборе,
І в кузні весело палав
Вогонь змагання в ранню пору.

І майстер жив вогнем таким, -
Хто лиш узна його – полюбить, -
Ладнав сівалкам сошники,
Вставляв борінкам нові зуби.

Із ковалевого чола
Стікав тонкий струмочок поту,
І танув сніг. Весна ішла,
Відкривши сонячні ворота.

І сівачів, немов братів,
Вітало скрізь широкопілля.
Приймав парад своїх трудів
Коваль із нашої артілі.

А як вогонь?
Вогонь не гас,
Палає в кузні він і досі,
І майстер, дбаючи про нас,
Уже до жнив клепає коси.

І жаткам крила надіва,
І для безтарок варить осі –
Йому вчуваються жнива
У стиглим шересі колосся.

Швачка

Нахилилась голівонька,
Пасмо звисло на щоці...
І мелька невпинно голка
У худесенькій руці.

Шитво панське на коліні,
Каганець і світ дньовий...
І тремтять легкі сутіні
З-під темрявих, довгих вій.

Глухий кашель серед ночі,
Вітру стогін під вікном...
І червоні завжди очі,
Не спочиті й разу сном.

Спина, зігнута в роботі,
На спині брудний платок...
Не смачний, мабуть, голоті
Загорьований шматок!

Ткач

Бережно зняв з верстака я основу,
Людам роботу розніс і роздав;
Тож мій спочинок; теперечки знову
Берди направив, нитки наснував.

От і роблю я. Застукала ляда;
Бігає човник відтіль і відсіль...
Човник і ляда – ткачеві порада;
Берди і цівки – ви хліб мій і сіль!

Добре багатому: він коли схоче
Знайде роботі начало й кінець;
В хаті ж у бідного ляда стукоче,
Поки до дна не згорить каганець.

Вчіться ви, дітки, у мене робити;
Вивчитесь – будете добрі ткачі;
Дасть вам верстак ваш і їсти, і пити,
Тільки робіть же ви і в день і вночі!

Схочете спати – а лихо присниться;
З ліжка зжене вас воно до зорі;
Ляжте ж тихенько та спіть, поки
спиться;
Спіть, мої діти, в теплі та добрі!

От і заснули по лавках хлоп'ята;
Крикнув цвіркун, догоря каганець;
Трохи притихло; побільшала хата;
Швидко вже буде й роботі кінець.

Швидко... а все-таки стукає ляда,
Бігає човник відтіль і відсіль...
Човник і ляда – ткачеві порада;
Берди і цівки – ви хліб його й сіль!

Балада про художника

Один художник приїжджав
До моря на етюди.
І шторм гримів на сто октав,
І він той шторм намалював,
І дивувались люди.

Його картина обійшла
І виставки, й музеї.
Неждано слава немала
Крилом торкнулася чола,
А він – не звик до неї.

Він звик до праці і думок,
А тут, як грім із неба,
Відсіль – дзвінок, відтіль – дзвінок,
І він – майстерно на замок,
Бо скрізь бувати треба.

І він ходив, і він встигав,
Його усюди ждали.
Він мав сто сот нагальних справ,
Він щедро лаври пожинав,
А друзі – малювали.

Художник бачив, як вони
Красиво і розкруто
Ішли до тої глибини,
Сягали тої тайни,
Що він не зміг сягнути.

Він ревнував і лютував,
Він зачинявся до ранку,
Він малював і шматував,
Він над полотнами ридав, -
Чолом – в етюдну рамку.

То був страшний, важкий урок
Відомості і слави.
Не та рука, не той мазок,
Не той розлогий плин думок,
Не той політ уяви.

Але – о диво! Відтепер,
Кумира сотворивши,
Усе сприймали як шедевр,
І так художник в шані вмер,
До старості доживши

А невблаганний час минав
І все судив нещадно:
Лише етюд, де рокотав
Безсмертний шторм на сто октав,
Він залишив нащадкам.

До цеглини – цеглина...
Крокви, варцаби та балки...
Ось і дах наче бриль,
А над ним яворове гілля.
Віддзвеніли сокири,
Відспівали завзято рубанки, -
Дім стоїть мов картинка
І зір звеселя.
Час, напевно, й спочити...
Погода на славу!
На причілку, у затінку,
Ставлять столи.
Неквапливі майстри
Посідали на лаву,
І в долонях їх м'яко
Димки зацвіли.
Палять «Приму»,
Примружують солодко очі,
Не скупі на слова,
До похвал неохочі, -
Палять, мирно гуторять,
І голови сиві,
І натруджені руки,
Мозольні і сильні,
На тлі чистого неба
Й розквітлої вишні
Тихе світло промінять,
Спокійні й величні.

Тракторист

Борозни рвуться
З-під ніг,
 з-під плугів –
Борозни,
Борозни,
Борозни,
Борозни круто
Зійшлись межі брів
І хлюпнули в обличчя
Бронзою.
А вітер гуде,
І розтріпує чуб,
І чубом
 черкає
 місяця,
І місячні борозни
Синьо течуть
По небу,
 по степу,
 по вічності.
У борознах - трактор.
І хмар трактори.
Велична соната
Місячна.
Підпалена серцем,
Думка горить,
В міжбрів'ї
Тривожно світиться.
- Гей, коню ж мій,
Коню,
Мій болю,
Ори
На хліб,

На сонату
 місячну. —
По небу,
По степу
Пливуть трактори.
По небу,
По степу,
По вічності.

Різьбяр

Різьбяр, коханий мій,
Обручку дарував,
На палець приміряв
І так мені казав:
«Все – суєта і прах,
І срібло це, і злато.
Тобою у віках
Душа моя багата».
А я казала: «Прах –
Кохання. Повінь плинна.
А в золотих руках
Мистецтво – річ нетлінна».

Знову закладають новий дім –
Над фундаментом працюють пильно:
Вітер лютуватиме чи грім, -
Міцність гарантується подвійно.

І як врешті вікна розцвітуть
Серед стін, розшитих по цеглині,
Мулярам за праці творчу суть
Всім оцінки виставлять відмінні.

... Хай не видно, хто у першій ролі –
Хто клав основу для стіни
Чи підмурки зводив іншій долі

І волів триматися в тіні,
Та відомо, що по Божій волі
Праці зодчого нема ціни.

Муляр плечима
Торкнувся хмаринки.
Дім наш будує –
Не гай ні хвилинки.

Дошку взяв мебляр дубову
І покрав на столі.
Шафу робить він книжкову –
Придивляйтеся, малі.

У кухаря смачний пиріг,
Чудова каша манна.
Він дбає про здоров'я всіх,
Йому подяка й шана.

Муляр житла мурує,
А кравець мусить шити...
Але щоб то пошив він,
Якби не мав де жити?

Але й муляр не міг би
Навіть вийти із дому,
Як не мав фартуха б він
Та й штанів ще при цьому.

Пекар чоботи носить –
Швець пошив їх дбайливо...
А шевцеві без хліба
Ну ніяк не можливо!

Для загального блага,
Не жаліючи сили,
Треба всім працювати,
Мій читачку милий.

Гімн Нововолинського ВПУ

Училище наше, ми горді тобою,
Ти – наша надія в житті.
З міцними знаннями твердою ногою
Йдемо ми в далекі путі.
Ми штукатури й кухарі,
Підземники й слюсарі,
Кравці, бармени й малярі,
Кондитери і різьбярі,
Ми робітнича гідна заміна.
Гордиться нами Україна.
З училищем ми назавжди поріднились,
Нас дружба з'єднала усіх.
Для нас в майбуття горизонти відкрились
І сотні незнаних доріг.
Науки будемо вивчать,
Секрети в праці відкривать,
Прославим ВПУ своє –
Воно для нас найкращим є.
Ми робітнича гідна зміна,
Гордиться нами Україна.
Прийшли ми в училище не для забави,
По воду прийшли ми живу,
Тож праці щоденній примножуймо славу
Нам рідного всім ВПУ.
Ми штукатури й кухарі,
Підземники і слюсарі,
Кравці бармени й малярі,
Кондитери і різьбярі,
Ми робітнича гідна зміна,
Гордиться нами Україна.

Муляр

Піднімає плечима сонце...
Поширше б вікно для неба –
Небо таке широке
І синє, як пролісків цвіт.

Під осінь квартира стріне
Хазяйку щасливу, добру...
А за вікном –
І в хугу
Муляр та сонце.

На рештуванні

Яка це радість – укласти цеглу,
Чуть, як з-під рук будинок вироста!
Цілує вітер мою руку шерхлу,
Цілує сонце молоді уста...

Стою над містом я – на рештуванні –
Стружу, клепаю, зводжу дім – творю!
Стрічаю першим сонце на світанні,
Засвічую в віках свою зорю...

Так, зорі ми, а не метеорити,
Що згаснуть десь у небі голубім...
Яке нам щастя випало – творити
Із казки дійсність – сучасний дім!

Ткаля

Глибока ніч. Каганчик тьмить,
В печі квилить – студено.
Снується лен, кужіль шипить,
Кружляє веретено.
Коби хоть ще пасмо!

Зсіклись пучки, і кров красить
Червоним багром пряжу,
Клеяться вії, дрож, млоїть –
Коли ж я трохи ляжу!
Коби хоть ще пасмо!

Чоло горить і в ухах шум,
Півень вже північ піє,
На серце ляг тяженький сум,
По хаті холод віє.
Коби хоть ще пасмо!

Глибока ніч. Каганчик тьмить,
Дрожать на стелі тіни,
Лютує лють, верба шумить
І глухо б'є об стіни.
Коби хоть ще пасмо!

Сталевар

... Уважний погляд зупиню,
Де юні дні спливли у вирій.
Ген – животворному вогню
Григорій звіт складає щирий.

Мов Геркулес – він, сталевар,
Біля мартенівської печі.
На мить його осяяв жар –
І стали бронзовими плечі.

Вже й не збагнуть казкових чар!
Скульптурою людина стала?..
Ні! Криці дивний володар
З живого створений металу.

...Палають іскри, мов зірки...
І я тривожно думку кваплю:
О, щоб мені, в мої рядки,
Металу вашого хоч краплю!..

Уривок із вірша
«Школа майстрів»
Володимир-
Волинському
вищому
професійному
училищу – 50

...
Нас під сузір'ям рідної калини
Весела, щира пісня зігрива,
Ми віра і надія України,
Її надійна зміна трудова.

У місті княжім де живе історія,
Ми вписуємо в небі і себе,
Ми сьогодення Батьківщини творимо
Під мирним саявом голубих небес!

Професія – гордість,
Професія – гідність,
Професія – щастя людського основа.
Їх вісім дає нам училище рідне,
І кожна –
 потрібна,
 сучасна,

чудова!

Коли, бува, погасне світло
На вулиці чи в домі,
То хай і дощ і сніг мете,
Завжди прийде всім нам на поміч
Електрик-ремонтёр.

Професію мою
Шанують нині місто і село,

Я вирішив: її здобути варто,
Щоб струмувало в кожен дім тепло,
Бо я – електрогазозварник

Я – будівельник. Наймирніша в світі
Професія це предківська моя.

І на душі так радісно і світло
Як в дім новий вселяться земля.

Як володієш землеробським хистом –
В училищі ти станеш трактористом.

А до душі тобі автомобільна справа,
То слюсарем ти станеш тут по праву.

Як хочеш стати гарним продавцем -
Вмій показати свій товар лицем.

А хто кравцем сьогодні бути згоден –
Повинен шити одяг тільки модний.

А багатом, як мовиться, прийшлася в
пору
Професія нова –
Оператор комп'ютерного набору
...

Ремесло

Гончарне горно, щ тобі наснилось?
Вогню червона віхола? Авжеж,
Ті дні, коли тут полум'я дзвеніло...
Ті дні – не дні минулого. Невже
Спинився крук? Завершилося коло
Народного уміння-ремесла?
Безплідно глина сивіє довкола –
Основа й слава древнього села.
Із сотень тільки дюжина лишилась
Майстрів, не вельми дужих у селі.
Ще в русі руки їхні – наче крила,
Що нелегкий здійснили переліт.
Ще відчують пальці їхні тонко
Зволоженої глини юну плоть,
Та вже не спів тече крізь них, а стогін,
З душі останнє цідиться тепло.
Онук обличчя кривить у гримасі,
Хоча пізнав лиш радощі в житті:
«кому вони потрібні в вік пластмаси –
Горшки, дзбанки і глечики оті?»
А майстер усміхається крізь тугу,
І зморшкувате світиться чоло:
«не можу розлучитися із кругом,
Бо вму і вмере зі мною ремесло,
Круги вже є у школі нашій... добре,
Аби із цього й користь ще була.
Гончарство – це ж не гра вам і не хобі,
А піт, вогонь, робота і талант».
І звинні пальці глину гладять звично,
В гончарні дише юний дух землі,
І крутить круг напруга електрична,
Й роса рясніє в майстра на чолі

Тракторист

Тріпоче вітер сиву гриву пилу,
Сталевий кінь копитить понад лісом,
І юний тракторист бронзоволиций,
Як вершник, злився з тракторовим тілом.
В кабінку ллється золотаве листя,
Снується срібно павутиння біле.
Ген через поле зайчєня побігло,
А ген майнула червона лиса.
Всі кольори і звуки дивосвіту
Довкола розкриваються, мов квіти,
Ряхтять у синій вересневій млі.
І серце юнакове зацвітає,
І трепетно, мов зерня, приростає
До теплої, пахучої ріллі.

Майстер

Першим повернувся він з війни –
Ще село з руїн не підвелось,
Ще в степу сіріли бур'яни
І не з медом людям всім жилося.

Не спочивав, ні дня не погуляв,
А узявся за важку роботу –
Весь у шрамах, як свята земля,
Як земля, був повен він турботи.

Зводив стіни, укривав хати,
Ставив крокви, клав просторі печі
Та латав ночами чобітки
Для шкільної босої малечі.

Від зорі щоденно до зорі;
Меншало у вдів солдатських горя.
Та казали майстру лікарі:
- Відпочити їхали б до моря!

Затягнувся димом, докурив,
Помовчавши в роздумі хвилину:
- Скільки Гітлер лиха натворив,
Що сьогодні нам не до спочину...

Розповідь будівельниці

Ще тоді, як Україна
Згарищем була війни,
Нас послали на руїни,
Ми покинули лани.

Ми в ту пору ще без кранів
Піднімали корпуси, -
І міста в шахтарськiм краї
Набирали знов краси.

Тож для того ми й старались,
Мов на крилах линув час.
Із газет ми посміхались:
В них за труд хвалили нас.

А з села писала мати:
«Відбудовуєш Донбас?
Вмінням стала ти багата,
А в селі не все гаразд:

Хоч хатинки наші й білі,
І навколо деревця,
Та сьогоднішній артілі
Вже вони не до лиця...»

Поклонились ми Донбасу
За привітність, навчання
І подякували красно
За здобуті там знання.

Нам весна війнула з саду
цвіту білу заметіль –
Зустрічать нашу бригаду
Вийшла майже вся артіль.

І зростають нові хати,
Потім – цілі вулиці,
Всі просторі та вікнаті,
Мов гукають:
«Молодці!»

Ферма

Цемент, і камінь, і пісок,
І усмішка моєї тітки,
Яка стоїть біля лебідки
В тіні засніжених гілок
Ялин високих.

А лебідка

Скрипить,

Підносить ківш цеглин.

Вже дах видніє між ялин.

Всміхається:

- Палац – не хлів

Будуємо коровам, синку. –

Й змахне злотисту соломинку

З густих, ледь посивілих брів.

Околиця села.

Тут вітер

Колючо ув обличчя б'є

Та ферма серед піль встає

Як рук людських красивий витвір,

Глядить у навколишню шир.

А над землею –

Сонце.

Мир.

Балада про коваля

Був коваль, один коваль
На усе село.
І людей будила сталь.
Весело було
Біля кузні.
Всі стежки
Пролягли сюди.
І стояли два стіжки
І цебер води
На подвір'ї коваля.
Йшов у кузню він –
І стеливсь через поля
Металевий дзвін.

Був коваль, один коваль
На усе село.
Серп, підкову
Чи вухналь,
Рало, чересло
Для людей

кував коваль
Скільки зим і літ?
І щодня будила сталь
Хліборобський рід.
Та прийшли до коваля
Іроди-кати:
- Ти колгоспи прославляв,
Перекинчик ти! –
І зв'язали коваля,
Кинули у сніг.
Засвітилася земля,
І вогню батіг
Вдарив люто,

І коваль
Обернувся в дим.
Впала зірка,

як вухналь,
у цебер води.
У вогні стояв коваль,
Навіть не стогнав.
Щезла ніч...
Мовчала сталь,
Ранок запалав,
Опромінив кузню, двір,
Світанкову даль...
Звівсь із попелу коваль —
Пам'ятником став...

Майстриня

Художниця. Їй небо – полотно,
І сонце грає в барвах на мольберті,
Нуртує, мов живе, у круговерті,
І сйиву пригасати не дано.

А фарби визрівають, як вино,
Світлішають у кожному портреті,
Мов доброчиння у людським безсмерті,
Мов совісті і честі знамено.

Дивлюсь на щедрий дивосвіт майстрині,
Де вільно дихать горам і людині,
Де вистачає неба і життя.

І чар душі, і кольори світання –
То пристрастей, думок твоїх жадання,
Картина кожна – рук твоїх дитя.

Робота

Робота починалася руками,
ропою воронила на чолі...
Каменярам підкорюється камінь,
а хліборобам – просторінь землі.
А дівчина красується собою,
цвіте, як лілія, її античний стан.
Не спиться лікарю з чужого болю,
і сталеварів обпікає сталь.
О суд життя!
Його несе людина,
як меч, сувора, ніжна, як дитя.
Як гончарем замішується глина,
так і мене замішує життя.
Обпалений на radoщах, скорботах,
я буду правим у Дніпра веслом.
Коли мене захоплює робота,
я твій до краплі, свято-ремесло.
Тобі належать помисли і руки;
моя душа відчула творчі муки
і прочинила золоті ворота...
Така вона – в душі моя Робота.

Сталевари

Що за сонце вночі над Дніпром?
Чи в степах пломеніють стожари,
Чи жар-птиця війнула крилом?
Варять сталь сталевари!

Лиш мартени дихнуть – і летить
Їхній подих вогнистий до тучі,
Степ освітить по обрій на мить,
Позолотить на Хортиці кручі.

І торкнеться далеких лісів –
Заспівають, прокинувшись, птиці,
А над рядом нових корпусів
Голубі розцвітуть блискавиці.

І раптовий світанок не раз
Упаде на просторі бульвари.
Світла ніч в Запоріжжі у нас.
Варять сталь сталевари!

Варить сталь на добро сталевар,
І на щастя - полум'яні ріки,
І на радість Вітчизні цей дар –
Не іржавіти сталі на віки!

На Дунаї чи десь на Десні
Їй стояти дзвінкими мостами,
Урожаї косити рясні,
В океанах плести кораблями.
Їй степи переорювать вшир,
Літаками пронизувать хмари...
На добро і на щастя, на мир
Варять сталь сталевари!

Балада про різьбяр
Сильні руки парубочі
До верби були прикуті...
І фашисти ясні очі
Засліпили Ворокуті...
І при синьому Дунаї
Полохливих чайок зграї
З плачем билися над ними.

Уночі прийшли селяни
Ворокуту виручати.
У Дунаї змили рани,
Понесли його до хати
І поклали на ряднині...
Що ж робитимеш від нині,
Людом славлений різьбяр?

- В Ворокуті стане сили
Людам вилити всю душу... -
Ковалі різці зробили,
І стару зрубали грушу,
І колоду з деревини
Внесли теслі до хатини,
Як просив сліпий різьбяр.

В льох селяни заховали
Од чужинців Ворокуту.
(В день немов не помічали
Хату спалену, забуту).
По ночах його водили
Зачерпнути серцем сили

В полі чистім, у вітрів.

Він звертав на схід зіниці,
Наче бачив відблиск болю.
В Акермані громовиці,
Пахне димом і весною.
- Вже недовго волі ждати,
Довгождані йдуть солдати, -
Ворокута шепотів.

І полки прийшли зі сходу.
Стали табором у місці,
І з Дунаю синю воду
Брали відрами танкісти.
І співали на майдані
Прапори полків багряні,
І стояв між них різьбяр.

Бойові оркестри грали
Скільки струн в душі і струнок!
І приймали генерали
З рук сліпого подарунок:
Із вогнем душі живої
Глянув вирізьблений воїн,
Що створив сліпий різьбяр.

Тесля

Ще не розвіявсь битви дим
Над згарищем села,
Ще кров'ю вражою сплива
Під вербами Сула.
Полтавським шляхом бій іде,
Видніється пожар,
А до села уже прийшов
З сокирою тесляр.

З пожару люльку запалив,
На чорний глянув дуб,
Рукава вище засукав,
Поклав на попіл зруб,
І заспівала сталь дзвінка,
І вітер підхопив...
Односельчани із лісів
Прийшли, зачувши спів.

Їх сивий майстер привітав
І теше, теше знов...
Хто теслю сивого не зна?
Багато він пройшов
По Україні в добрий час
З сокирою в руках
Гаями тихої Десни,
Дорогами в степах.

З душею легкою він скрізь
Переступав поріг, -
Він добру славу для синів
В народів зберіг...
Співає сталь, співає сталь
Воскрешення руїн,
А на Полтавському шляху

Б'є гітлерівців син.

І день і ніч лунає бій.
Не завмирає стук:
Сокири вірної тесляр
Не випускає з рук.
Дивіться, люди: з попелищ
Підвівся перший дім!
Вдовиця там звела гніздо
Сирітонькам своїм.

Дивіться, люди: ще один
У ряді височить.
А майстер далі перейшов, -
Вже котру він вершить?
- Спасибі, тесле, - гомонять
Старі і молоді.
А майстер теше та співа,
Закоханий в труді.

І прагне думами, летить
Дорогами війни,
Де захищають рідний край
Усі його сини.

А майстрові за ними йти
З сокирою в руках
Гаями тихої Десни,
Дорогами в степах.

Роботящим рукам

Руки робочі вславляю:
Вітром обпалені, потом просолені;
Лінню не бавлені,
В працю змозолені,
Руки,
Що сіють і жнуть,
Руки,
Що землю у вічність несуть!

Для одних –
аби теліпалися,
Іншим
їх так не вистачає...
Руки у матері
завжди при ділі –
Поки ж то виросте малеча...

І сапувальниці – на бурячиння,
І ковалеві – по кованці кованка –
Рук своїх мало.
А скільки ще рук
теліпаються так собі,
Без діла.

В брилі базальтовій гасне
Лезо –
січеться.
Втома у м'язах в'язне...
Втома –
минеться!

Втома десь там –
позаду,
Труд – зостається.

Труд на руках роботящих,
Як на корі дерев,
З ліній удачі і щастя
Відкарбував оберег.
Бо береже Правду,
Бо береже свободу,
Бо саму нашу Землю
Труд
Наш
Береже.

Благословенні
 пісні й сонце.
Благословенні
 руки й труд!

У робітню йду
Думаю про неї...
На порозі дому,

На східцях ескалатора,
Думаю про неї, мою робітню.
Мої залізні друзі –
шпунти,
каркаси,
долота,

карбівки...
Граніт чи мідь –
І праця-пісня,
Коли з різцем чи молотком
Знов застає година пізня
Мене в робітні за станком.
В цупкій долоні над каркасом
Випростується пісня з часом,
Випростується з гнівом-громом
Крізь бронзи твердь,
безсоння,

втому.

Думаю про неї...

В моїй робітні
І в будень і в свята
пахне гончарною

глиною,
Пахне травою, землею, тихою домівкою
І стружкою різьбленої липи.
Зачарований до знемоги
Цілоденним мідно дзвоном карбувальників
Чи замісом твердої лобастої глини,
Збираються прокласти портрет,
А душа прагне слова...
Перемішую слова,

Тут все моє –
В одній сім'ї:
Зелено чола бронзи ласка,
Лабрадориту віночок синь;
Природи загадкова казка
Палітра сонця і краси.
Отак, терплячими руками,
Схилившись зрошеним чолом,
Кладу свій біль

День відійшов.
 Останній день роботи копіткої.
 Вже знято форми із масної глини,
 До чана кинуто відбитки днів, ночей —
 Піврічний труд
 піврічні хвилювання...

Голодно ждали днів і мук,
Безсонних непокійних рук
Зелений глей,
Гартовані пруті.

День відійшов...

Мій часе, рахівниче мій учений,
Щодня ти ходиш поруч мене,
Немов би ждеш: от-от забракне
У мене сил щодня, щоднини
Різьбить граніт,
Кувати бронзу,

Живу,
Не оглядаючись на тебе
Роблю, стругаю вперто
Крок за кроком.
Одне –
Стояти за мольбертом
Все важче й важче
З кожним роком...

Мистецтва раб
І в одночас володар –
Від нього не звільнюсь, покіль тримаю
В руках я долото і молоток.

Хоч би які були там настанови
Про відпочинок
І про труд –
«Ни днесь, ни впредь мне нет
отдохновенья»

Ліплю й різблю. А під різцем
Просвітлено мармуровіє
Праобраз форми – дум нічних.

Живу, допоки не замовк
Двобій
Між мармуром і мною.
«Ни днесь, ни впредь мне нет
отдохновенья»

Чемі лоцва (моя молитва)

Дай мені, доле, з рання до рання
Руки невтомні для карбування.
Дай мені, доле, в серці горіння,
Силу, уміння лупати каміння,
Радість і муку стоять за верстатом
Аж до останку, За ним і сконати.

У фарбувальнім

За вікном
Осіння тепла днина,
Повертає сонце на обід.
Ніби хвилі, падають тканини
Білі-білі, світло-голубі.

Під валками
Фарба плеще лунко,
Гомін під склепіннями цехів.
Мов на луках, дивні візерунки:
Ніжні квіти, трави і птахи.

Напливають ружі пурпурові,
Ані краю стежці, ні кінця...
...Кожній жінці
Буде по обнові
Й неодмінно —
Кожній до лица!

Народження сталі

У скельце глянь.
Як на екрані –
Червоний вихор, жовтий шквал...
Мов лава в кратерах вулканів
Гарячий сплескує метал.

І змії спалахів вогнених
Руйнують, палять...
Як бунтар,
Клекоче й піниться в мартені
Чавун рідкий чи сонця жар.

Сталь
Зблисне в формі сріблом тьмяним.
В ній труд і серця глибина,
І хист творця, і майстра шана –
Дорожча всіх щедрот вона!

Щоб не іржавіла віками,
В мостах надійна і пружка,
В бою стійка,
Тверда, мов камінь,
С т а л ь
У руках робітника.

Гончари

Майстри з графіту створюють алмаз,
Гранять у бронзі карби лапідарні...
Таких в народі згадують не раз,
І праці, й дні їх блискотять не марно!

А що ж казать про тих, що місяць глей,
Кладуть на вічний круг безформну глину?
Замурзані від рук аж до очей –
Не схожі, може, часом на людину...

В страшнім бігу роботи й центрифуг
Вони не бачать зоряної висі.
Несуть місиво на шалений круг,
Що є подобою земної висі.

А потім глину – в полум'я печей!..
На амфорі розцвічена троянда
По всьому світу дзвонить між людей,
Як в давнину – од Фів до Самарканда.

Коли ж чиїсь імення дивом з див
Розквітнуть на блискучому фарфорі,
То знайте: світ не хтось-таки створив –
А гончарі... на вічнім крузі – зорі...

Вишиванка

Вишиває нам бабуса
Рушники, -
Я й собі отак навчуся
Залюбки.

Мамі вишию на блузі
Геть усі
Квіточки оті, що в лузі
У росі.

Щастя будівничого

Вже не один висотній дім
Ми збудували в місті.
І поселилось щастя в нім,
Як сонце променисте.

О ні не марно я живу
В зелено буйнім світі.
Я бачу вулицю нову,
Моїм теплом зігріту.

Тесляр

Зігнувсь старий тесляр вусатий

Сокира гостра мов коса

Він крокв та балок потесав.

А зморшки врізані похмуро,

Живиця жовта на руках, -

Нову витесує по шнуру

Соснову крокву він під дах.

Тріски летять аж за ворота

Дивлюсь, кажу до тесляра:

- Хороша, дядьку, в вас робота. –

А він:

- Хороша, та стара...

Ой глянь: підносяться будови

Усе із цегли, кам'яні –

Нащуплює кущисті брови:

- Бетон тесати не мені. –

І знов зігнувсь.

По шнуру глянув – сокира врізалася

в сук...

Аж доки світ,

Не збідне шана

До цих, в живиці, чесних рук.

Коваль

Йти б ковалеві вже додому,
Де його давно вечерея жде.
Коли ж ні: сидить в дворі пустому
Край ковадла, тріснутого в день.

Все кував, кував на нім сокири,
Кликав весни дзвоном лемешів,
А тепер хоч спогади визбируй,
Щоб стягнути тріщину в душі.

Іскри падали зірками долу
І обсмалювали рукави...
Лунко відкликавсь зозулі молот:
«Цілу сотню літ, старий, живи...»

На схололу синю твердь ковадла
Руку в мозолях старий поклав
І відчув руки велику владу,
Як ніколи ще не відчував.

Роботящим рукам

Шахтарю, друже ясночолій,
Орачу, кривний брате мій,
Крокую з вами я у поле,
По штреку кваплюся в забій.

Зорю стрічаю світанкову
На ниві у гарячі дні,
І зважую рукою знову
Пшениці зерна наливні.

Ось я спускаюся з підземелля
До давніх друзів-шахтарів,
Вгризається комбайн у скелю,
Все глибше в тайники шарів.

Подай тверду, орачу, руку,
Шахтарю-друже, руку дай!
Ми не боялись горя й муки,
Коли за свій боролись край.

До нас сьогодні по науку
З усіх ідуть материків,
То як не шанувати руки
Братів невтомних та батьків!

Ці руки – в шрамах від картечі,
В житті усе перемогли.
Вони зладнали домни-печі
Й машини в поле повели.

Вони стиснулись воєдино,
І дружба злита в їх теплі.
Серпа і молота країна,
Як сонце, світить на землі.

Чоботар

З ранку до вечора
грубу дратву – у вушко голки.
Одноманітність...
Стоптані черевики, неначе близнята,
подібні.
Каже: - Е, ні. Подивіться –
у вушко голки пролетіла зірка.
Зірками полатані черевики...

Де там. Я бачу латку,
Правда, дуже майстерно пришиту.
Так, що майже і не помітно.
Запорошене вікно, навпроти –
застигла посмішка манекена
вулицю переходить.
- Е, ні, - каже. – Подивіться –
цей черевик подібний на бульдога,
а ця туфелька – на пташку
із складеними крилами.
Цю туфельку я зашию павутиною.

З ранку до вечора...
Ввечері сутінки втому зірками латають
болять пальці, що цілий день грали
на грубій дратві.

Кузня

Давно пора дитинства одцвіла,
мов яблунь зачароване галуззя...
Колись у нас диміла край села
Ониськова уже старенька кузня.

І в кузні говорив мені коваль:
- Складіть пісні –
то, сину, мудре діло...
Ти слово куй, як я гарячу сталь,
щоб серце в ньому плакало й раділо.

Дівчатам – ніжне, хлопцям – крем'яне,
тверде і гостре як дамаська криця.
Тоді тебе народ і пом'яне,
тоді і пісня людям знадобиться...

Живий вогонь, як магма, клекотав,
танцюючи в розплавленому горні.
Ковальський міх натруджено кректав,
зітхаючи, стогнали груди чорні.

А я дививсь, як сила вогнева
над горном феєрверком рясно бризка,
і щиро дума: «вчитимусь слова
кувать для пісні коваля Ониська».

А він згинав терпляче лемеші
з-під брів густих на мене зиркав потай.
Вогнями добросердної душі
промінилась уся його робота.

Давно коваль Онисько вже помер,
старої кузні за селом немає...
Але в моєму серці ще й тепер,
Коли працюю, кузня оживає.

І в тайниках тривожної душі,
що світяться, як вогняна колиска,
слова куються, ніби лемеші
з крутої сталі коваля Ониська.

Маляр

Ах, який то був майстер - на все село!
Коли я приїжджаю додому,
б'ю чолом йому, б'ю чолом,
наче в бога вимолною долю.
Небагато умів, небагато зробив:
в кожну хату зайшов по разу,
в кожній хаті по краплі себе згубив
на «добридень», на тиху радість.

Ах, який то був майстер – один з усіх!

(- Ну, не майстер, а маляр, - сказав сусід, -
він же витесати ручку не міг
до молотка і частенько позичав
у мене на халву, дітям носив
і за маскою називав...)

Завітайте до мене, його кольори:
з хвилі поля, садів завірюхи.
Не веселка провисла дугою з гори,
а розквітчані жилаві руки.
Кров пульсує вогнем, живить неба блакить.
На полиняних стінах смуткують мальви.
Так далеко до щітки з його руки –
скоро знову куксином стіну підмажуть.
І впаде небосхил, як поранений птах,
і зупиниться вітер, крикнувши гостро...
Значить, маляр своє одлітав...
Одлітав –
ні до кого не зайде в гості.

І по лияним стінам тоді звикає,
що уже не заб'ється серце,
тільки в небі назавжди, немов наказ,
його жилавих рук веселка.

Йде робітничий клас

Іще довкола на землі
Досвітній супокій.
А ми неквапно ідемо
По стежці заводській.
Ми починаємо цей шлях
В один і той же час.
Ідуть господарі землі,
Йде робітничий клас.

Руки робочі,
Вам планету тримають на орбіті,
Руки робочі, вас чекає роботи огром.
Руки робочі створили всі блага на світі,
Землю велику оновивши трудом.

Ми честь робочу бережем,
Тверда у нас хода.
Йде перевірена в ділах
Династія труда.
Серця надійні, наче сталь,
Гартовані не раз, -
Ідуть господарі землі,
Йде робітничий клас.

Пишайся тим, що ти живеш
У збратаній сім'ї,
Що з тобою поруч йдуть
Товариші твої,
Що сонце кожен голий день
Встає заради нас, -
Ідуть господарі землі,
Йде робітничий клас.

Ой широкі наші вулиці,
Як ви сяєте кварталами!
То частинку серця нашого
В ці будинки вклали ми!

Скоро вже в новім будинкові
Новосілля справлять весело.
Багатьом дарує радощі
Наша мирна вкрай професія.

І коли в новій квартирі ви
Зберетеся разом з гостями,
За здоров'я будівельників
Підведіться, люди з тостами!

Поезія

працівників професійно-технічного училища №5
м. Ковеля

Училище наше
Училище наше —
Ти рідна домівко.
Як любо навчатись
У стінах твоїх.
Ти наша надія
І наша опора,
З якою крокуємо ми по житті.

Училище наше —
Ти книга відкрита
І джерело знань.
Ти нас навчила,
Як працю любити
І примножувать
Славні діла.

Училище наше —
Ти дім робітничий,
В якому зібралась
Професійна сім'я :
Столяр і кравець,
Маляр і різьбяр.
Ти нас здружила
І обігріла.
Ти нам путівку
Дала у життя.

Училище наше —
Ти чарівна скарбнице
Й широкий шлях
У майбуття.
Ти нам відкрила
Дороги загадкові,
Секрети праці
І буття.

Пишаюсь

Пишаюсь тим,
Що я є робітник.
І що зумів
Всі перешкоди подолати
Не так і просто,
Як думають усі
Хорошим штукатуром стати
Я робітник! І це звання
Для мене стало найдорожчим.
В ньому – і праця, і знання
Й натхнення творче.
Я робітник! І цим пишаюсь,
Що залишаю на землі
Слід праці рук своїх
Майбутнім поколінням.

Плиточник

До нас з училища прийшов
Хлопчина – років сімнадцяти,
Та ложить плитку він,
Мов грає в шахмати.

Він лицює стіни вміло,
І пісні співає.
Візерунки й орнаменти
З плитки викладає

Тепер ми впевнені у тім,
Хороша робітничка прийде зміна,
Своєю працею вони
Здобудуть славу й ордени.

Тато наш буде дім
Тато наш буде дім,
Гарно жити буду в нім.
Рівно він кладе цеглини,
Швидко зводить усі стіни.

Він умілі руки має,
Крокви, балки встановляє.
А покрівлю прицвяхує,
Фасад гарно пофарбує.

Тато наш працює залюбки.
Він вставляє в стіни
Дверні і віконні коробки,
Щоб ранковий промінь сонця
Заглядав у татове віконце.

І виходить в тата дім,
Мов чарівна казка.
Запанує в домі тім
І тепло і ласка.

Я шаную працю тата,
Бо працює він завзято.
І навчає мене й брата
Будівельником як стати

Малярі

Малярики, малярі
Працювали до зорі.
Фарбували вікна й стіни,
І про фарби гомоніли.
Та лягали від щіток мазки,
Мов зачаровані казки.
Місяць на стелі засяяв,
А навкруги – зірки.
Цю красу створили -
Малярики, малярі.

Зварювальник

У стінах ПТУ
Професію здобув я,
Горджусь я цим,
Тепер я – робітник.

Я зварювальником став,
Щоб метал зварити.
Із нього різних кольорів
Красу творити.

Куди не глянь –
Робота зварювальника є:
В мостах, будівлях,
Літаках, машинах.

Тож любі друзі!
Ідіть у робітничий клас
Й приносьте радість людям.

Лозоплетіння

Мене мати народила
І в колиску положила,
Яку дід Онисько
З лози змайстрував

Йшли роки,
А я зростав.
За дідусевим творінням
Із лози спостерігав.

Гарно він ложив лозинки,
І сплітав чудові:
Стільці, столи,
Кошики, корзинки.

Прийшов мій час,
І я лозиння в руки взяв,
Й почав плести
Прекрасні вироби з лози.

Хвала дідусеним рукам
За ті усі творіння,
І що з собою не забрав
А передав нащадкам він –
Лозоплетіння.

Столярі

Немов з соснового бору
Йде аромат смоли-живиці.
Це учні з ПТУ
Пиляють дошки
З сосни й ялиці.
Летить тирса,
Летить із під пили.
Впевнено працюють
Хлопці - столярі.
Рубанком вистругують
Рівненькі планки,
А на верстаті висвердлюють
Засмоли і сучки.
Вони виготовляють:
Дверні полотна,
Рами й коробки.
Міцні знання ці хлопці мають,
І на підлозі настиляють
Паркетні килимки.
Працюють всі вони завзято
Й нема для них
Ніяких перешкод.
Майстерно все вони долають,
І швидко досягають
Задуманих висот.
Тепер ми впевнені у тім,
Що гідна робітнича
Прийде зміна.
Пишатись ними буде Україна.

Ми в будівельники пішли

Ми в будівельники пішли,
Щоб будинки мурувати
Красу і затишок
Людям дарувати.

Ми в будівельники пішли,
Щоб зварювать метал,
Й комунікаційні труби,
В людські оселі
Вміло прокладати.

Ми в будівельники пішли,
Щоб стелю й стіни порівняти
І в різні кольори їх пофарбувати.

Ми в будівельники пішли,
Щоб дива творить плиткові –
Лицювати стіни
Й настилять підлоги
У візерунки килимкові.

Ми в будівельники пішли,
Щоб двері й вікна встановляти
Й підлоги різні
В будинках настиляти.

Ми в будівельники пішли,
Щоб електричний провід
Професійно прокладати
Й струм і світло
У всі будинки подавати.

Ми в будівельники пішли,
Тепер ми – робітничий клас,
І будувати будем
Гарні будиночки для вас.

Школа

Стояла школа у селі
Стара, обдерта й некрасива.
Прийшли до неї маляри
І швидко оновили.
Тепер приваблива вона,
Новенька і весела.
І кличе школярів
З усіх кутків села,
Щоб здобували
Міцні знання
І гартувати силу.

Я робітник, його величність,
І цим званням буду пишатись.
Не так вже просто, поміж іншим,
Хорошим штукатуром стати.
І залишити поколінням –
Нащадкам в праці й боротьбі
Не звичайнісінькі будівлі,
А світлий пам'ятник собі.

Ось цеглина до цеглини,
Не будинок зріс – картина,
Штукатурю стелі, стіни
Працьовито і сумлінно.
По собі красу лишаю.
Прийдуть мешканці сюди,
Щастям і добром засяє
Цей новий висотній дім.
Жити в ньому – мило й любо!
Частку серця віддала,
Щоб подякували люди:
«Будівельникам – хвала!»

Наше училище

Є воно на Волині дуже гарне місто,
Воно відоме майже всім,
Бо тут тихенько, завжди чисто,
Для мене ж Ковель – рідний дім!

Хоч невеличке це містечко,
Проте для всіх воно привітне,
Тому в Ковелі існує здавна
Училище професійно-технічне.

Є у ньому столяри,
Штукатури й маляри,
Різьбярі і теслі,
Плиточники і кравці.

Юнаки й дівчата прагнуть
працювати,
Бо вони не лежні, не чекають свята.
Вчаться майструвати, стіни
фарбувати.
Шити, вирізати, вміло будувати.

Хоч їхні руки часто в мозолях,
Проте усмішка грає на вустах.
Вони щасливі, праця їх зріднила,
Дала натхнення й жить навчила.

Цеглина до цеглини – вийшов дім,
Просторі вікна й дах у нім,
Це постарались наші учні,
Які тепер уже майстри.

І дерево для них підвладне,
І плитка мов сама до їхніх рук іде,
І штукатурять стіни так завзято.

Дівчата ж шити люблять над усе.

Для них училище – рідна домівка,
Яка дала у світ путівку,
Навчила працю шанувати
Й повсюди людям помагати!

Зміст

Українська поезія

ст.

<i>Андрій Малишко</i>	
Про майстра-----	5
В кузні-----	6
<i>Володимир Сосюра</i>	
Гудками довгими заводи-----	7
<i>Максим Рильський</i>	
Слава людині-----	8
<i>Л. Роговченко</i>	
Маляр-----	9
Муляр-----	10
Штукатур-----	10
Я у будівельники пішов-----	11
<i>Микола Томенко</i>	
Тесля-----	12
<i>Іван Чернецький</i>	
Комбайнери-----	13
<i>Юрій Ковалів</i>	
Збудуймо дім-----	14
<i>Ігор Кобзєв</i>	
Про сталеварів-----	15
<i>Платон Воронько</i>	
Художники-----	16
Кравчиха-----	18
Старий тесля-----	19
<i>Павло Филипович</i>	
Різьбарі-----	20
<i>Віктор Кочевський</i>	
Коваль-----	22
<i>Михайло Старицький</i>	
Швачка-----	23
<i>Яків Гоголев</i>	
Ткач-----	24
<i>Микола Луків</i>	
Балада про художника-----	25
До цеглини – цеглина-----	27
Тракторист-----	28
<i>Ірина Сергєєва</i>	
Різьбяр-----	30

<i>Олеся Ковальчук</i>	
Знову закладають новий дім-----	31
<i>Марія Познанська</i>	
Муляр плечима-----	32
<i>Юрій Тувін</i>	
Муляр житла мурує-----	33
<i>Олександр Калі щук</i>	
Гімн Ново волинського ВПУ-----	34
<i>Ганна Шапітько</i>	
Муляр-----	35
<i>Іван Нехода</i>	
На рештуванні-----	36
<i>Петро Карманський</i>	
Ткаля-----	37
<i>Федір Ісасєв</i>	
Сталевар-----	38
<i>Василь Гей</i>	
Уривок із вірша «Школа майстрів»-----	39
Ремесло-----	41
Тракторист-----	42
<i>Фросина Карпенко</i>	
Майстер-----	43
Розповідь будівельниці-----	44
<i>Іван Гущак</i>	
Ферма-----	46
Балада про коваля-----	47
<i>Микола Сингаївський</i>	
Майстерня-----	49
Робота-----	50
<i>Микола Нагнибіда</i>	
Сталевари-----	51
Балада про різьбяра-----	52
Тесля-----	54
<i>Андрій Німенко</i>	
Роботящим рукам-----	56
У робітню йду-----	58
<i>Єва Будницька</i>	
У фарбувальнім-----	62
Народження сталі-----	63
<i>Володимир Козак-Семибрат</i>	
Гончарі-----	64
<i>Людмила Лежанська</i>	
Вишиванка-----	65

<i>Василь Римарчук</i>	
Щастя будівничого-----	66
<i>Григорій Петрик-Попик</i>	
Тесляр-----	67
<i>Віктор Кушнір</i>	
Коваль-----	68
<i>Микола Романченко</i>	
Роботящим рукам-----	69
<i>Клава Корецька</i>	
Чоботар-----	70
<i>Дмитро Луценко</i>	
Кузня-----	71
<i>Олександр Шворак</i>	
Маляр-----	73
<i>Михайло Матусовський</i>	
Йде робітничий клас-----	75
Марш будівельників-----	76

Поезія працівників ПТУ-5 м. Ковеля

<i>Любов Решетовська</i>	
Училище наше-----	78
Пишаюсь-----	79
Плиточник-----	80
Тато наш будує дім-----	81
Малярі-----	82
Зварювальник-----	83
Лозоплетіння-----	84
Столярі-----	85
Ми в будівельники пішли-----	86
Школа-----	87
<i>Олена Мокроусова</i>	
Я робітник-----	88
Ось цеглина до цеглини-----	88
<i>Ольга Грицюк</i>	
Наше училище-----	89

Робітничі професії у віршах

**Збірку підготувала:
майстер виробничого навчання ПТУ – 5 м. Ковеля
Решетовська Любов Миколаївна**

**Редактор: Препелиця Євгеній Борисович
Комп'ютерна верстка: Климчук Микола Петрович
Художнє оформлення: Препелиця Євгеній Борисович**

**Підписано до друку 03 02 2009 Формат 84x108
Друк офсетний, папір офсетний. Ум.др.арк. 94
наклад 100 пр. Зам. № 58**

Віддруковано: ПП Препелиця Є.Б.